

“NHỮNG CON HỔ RỪNG GIÀ” SA CƠ!

Brian Vu

(và câu chuyện của những người lính hiền lành trở về báo mộng)

Trung Đoàn 5, Sư Đoàn 2 Bộ Binh VNCH, một trung đoàn nổi tiếng có những người lính quả cảm, đánh đồn xuất quỷ nhập thần bởi họ được đào tạo bài bản từ kiến thức địa lý, kiến thức quân sự, chính trị, văn chương cho đến võ thuật, phương cách sử dụng vũ khí ...

Những Chiến Sĩ quả cảm củ Sư Đoàn 2 Bộ Binh QL VNCH này được mệnh danh là 'Những con hổ rừng già'!... - Ông K., người tham gia trận đánh nhưng thoát chết, trầm ngâm nói.

“Phần lớn những người lính trong Trung Đoàn 5/ Sư Đoàn 2 BB, có gốc gác miền Nam, do thuyền chuyển, họ về Quảng Nam. Lý do chính để họ có mặt ở đây là vì bọn việt cộng nằm vùng ở Quảng Nam có cơ số bọn đặc công ở đây khá lớn. Phần đông chiến sĩ VNCH này nói giọng miền Nam, họ là những người trí thức, nói năng nhẹ nhàng, lịch sự và thường giúp đỡ bà con trong thôn..”, ông K. nhớ lại.

Kể lại trận đánh, ôn.g K. cho biết thêm:

“Bắt đầu từ rạng sáng ngày 20/ 03/ 1975, phần lớn các tuyến phòng thủ của Vùng 1 Chiến Thuật đã lung lay, quân xâm lược cộng sản Bắc Việt tràn vào ngày một nhiều. Ngày 21/ 03/ 1975, nhiều tuyến phòng thủ Quảng Đà (tên gọi cũ) đã rạn nứt.

“Ngày 22 tháng 3, nhiều binh chủng rút quân từ núi ra biển, thoát lên tàu. Có một số đơn vị bị mắc kẹt do có quá nhiều lính bị thương và họ vẫn muốn tiếp tục chiến đấu bảo vệ vòng đai chiến sự của mình.

“Trường hợp nhóm chiến sĩ thuộc Trung Đoàn 5 - Sư Đoàn 2 Bộ Binh VNCH là một điển hình của tinh thần chiến đấu can trường này. Thay vì rút quân về phía biển, họ tiếp tục trụ lại khu vực thôn Dương Lâm để chiến đấu chống lại lũ giặc cướp xâm lược từ phương bắc.”

Ngày 23/ 03/ 1975, có thêm một nhóm chiến sĩ khác thuộc binh chủng Thủy Quân Lục Chiến tiến về thôn Dương Lâm, hợp với nhóm chiến sĩ Trung Đoàn 5.

Cũng trong ngày 23 này, có thêm nhiều nhóm nhỏ chiến sĩ thuộc các đơn vị khác (đã trúng thương) đưa thương binh vào chùa Dương Lâm nương nhờ vào sự bảo vệ của nhóm chiến sĩ Trung Đoàn 5 và nhóm vừa “tăng cường,” để các y tá chăm sóc cho các thương binh.

Ngày 24 tháng 3, bọn giặc cướp Bắc Việt xâm lược chiếm đồn 159 trên đỉnh đồi Phú Ninh, nằm phía Tây Nam, cách chùa Dương Lâm chừng 3km. Đồng thời, đồn 162 - Núi Cẩm cũng bị chiếm trong ngày này.

Bốn phía là quân đối phương, nhóm chiến sĩ thuộc Trung Đoàn 5 và nhiều thương binh của các binh chủng bạn trong chùa Dương Lâm rơi vào thế bị cô lập hoàn toàn. Phía quân Bắc Việt bắt đầu nã đạn vào chùa Dương Lâm. Các chiến sĩ VNCH chưa có phản ứng gì, họ tranh thủ đào hầm, đào hào và canh chừng, chưa nổ súng.

Đến chiều ngày 24 tháng 3, sau một ngày bắc loa kêu gọi đầu hàng nhưng không thấy động tĩnh nào, bọn giặc cướp xâm lược bắt đầu nã súng vào khu vực khuôn viên chùa Dương Lâm.

Lúc này, có nhiều thương binh của VNCH đã treo áo lên nòng súng làm cờ trắng, ra trước sân chùa đầu hàng. Nhưng khi họ bước ra đến sân chùa thì tiếng súng bắn tỉa của bọn giặc cướp xâm lược nổ đánh điếng, họ ngã quỵ.

Những người lính trong chùa bắt đầu nã súng dữ dội về phía đối phương, đẩy lùi bọn giặc cướp Bắc Việt xâm lược lên phía núi.

Chừng 3 giờ chiều, một tên đặc công Bắc Việt mang lựu đạn bò vào chùa, vào đến giếng nước phía Đông sân chùa thì hắn bị phát hiện và bị bắn chết.

Phía quân Bắc Việt hạ lệnh bắn xối xả B.40, B.41 vào chùa Dương Lâm. Trong bắn ra, ngoài bắn vào, trận pháo hai bên kéo dài chừng 3 giờ đồng hồ thì cả hai bên im hơi lặng tiếng.

Những người lính VNCH còn sống sót trong chùa bắt đầu rút ra khỏi chùa, luôn người dọc theo bờ rào trồng hoa râm bụt của chùa.

Lúc này, phía quân cộng sản Bắc Việt xâm lược ngồi trên những đồi cao quan sát và hạ tầm súng xuống ngang mặt đất, nhắm ngay vào bờ rào hoa râm bụt và nổ trực xạ liên tục. Toàn bộ những người lính rút theo hướng bờ rào ngã xuống chết không còn sống sót người nào.

Còn một người duy nhất - ông K. (người chúng tôi không tiện nêu tên, đã trải qua lao tù cộng sản, hiện đang sống trong một huyện miền núi hẻo lánh ở Quảng Nam) - còn sống sót được nhờ băng ruộng phía bên hông chùa chạy thẳng ra nhà dân, cải trang thành thường dân và rút về Tam Kỳ.

Lúc này, toàn bộ phủ lý Tam Kỳ đã treo cờ của bọn cộng sản Bắc Việt xâm lược. Sau trận đánh hơn một tuần, không ai dám đi ngang qua khu vực chùa Dương Lâm bởi mùi máu tanh và tiếng quạ kêu, đêm thì chim cú kêu và tiếng mèo hoang gào rú nghe hết sức thê lương rợn người như những tiếng réo gọi vong hồn những người đã ngã xuống trong cô đơn và uất hận !

Sau đó, người dân thôn Dương Lâm bắt buộc phải kéo nhau lên chùa để thu gom xác người chết đem đi chôn cất. Nói là chôn cất nhưng thật ra, lúc đó không ai dám bày tỏ lòng kính ngưỡng hay thương cảm đối với những người lính đã chết mà vốn trước đây có người còn là ân nhân của thôn vì sợ bọn lính Bắc Việt hèn hạ trả thù.

Chính vì vậy mà sự chôn cất rất qua quýt, chôn để mà có chôn, tránh tình trạng thú vật ăn mất xác và mùi tử thi bay khắp thôn. Chôn không có vải bọc thi thể như những người lính trên bãi biển An Dương ở Phú Vang, Huế mà chỉ phân nhóm ra, đào một cái hố sâu chừng 1.5 mét, lùa toàn bộ xác người xuống đó và lấp đất lại.

"Vì sao tôi nói hơn 100 xác à? Vì lúc đó, số anh em chúng tôi, nhóm chiến sĩ thuộc Trung Đoàn 5, nhóm này tuy là thuộc Bộ Binh nhưng bên trong cơ cấu rất nhiều Biệt Động Quân, kể cả tôi, nhằm ứng phó chiến cuộc... còn lại sáu mươi hai người, cộng thêm với nhóm lính thuộc một đại đội Thủy Quân Lục Chiến cũng ngót nghét 50 người, rồi các thương binh..."

Tính kiểu gì cũng ra trên 100 hài cốt, nếu không nói là 200, vì phần bị nã B.40 chắc chắn là không còn nguyên vẹn hình hài, phần nguyên vẹn nằm ở trên đường rút và sau vạt khoai mì, chừng 100 người" - Ông K. nói.

Câu chuyện của những người lính VNCH khép lại sau trận chiến một cách buồn thảm và bi tráng. Cái chết của họ cũng không được yên bởi phong trào đào sắt, rà sắt để cải thiện bữa ăn của nhiều người nghèo trong những năm tháng Việt Nam nghèo đói. Mộ tập thể của họ bị quật lên nhiều lần để lấy thẻ bài, súng đạn, dây nịt...

Mãi cho đến sau này, khi Phật Tử chùa Dương Lâm sinh hoạt thường xuyên hơn, kinh tế của họ cũng khá hơn, họ bắt đầu nghĩ đến những người đã khuất. Họ cùng nhau chung tiền, góp công, góp sức để bốc mộ và di dời những hài cốt lên núi.

Cũng bắt đầu từ lúc này, những câu chuyện về người lính năm xưa trở về linh hiển và bí nhiệm...

"Sống khôn, chết thiêng..."

Đầu tháng 4 năm 2009, sau hơn ba mươi năm im ngủ trong lòng đất mẹ, những người lính VNCH tưởng đã đi vào quên lãng bỗng đứng sừng sững trong ký ức của nhiều Phật tử chùa Dương Lâm.

Ngày 1 tháng 4 năm 2009, sau lễ chiêu linh, sau những hồi chuông chiêu cảm của chư thầy và các Phật Tử chùa Dương Lâm, những đoạn xương, những bộ hài cốt được đưa lên mặt đất, an quách và đưa đến khu nghĩa trang tập thể của chùa, nằm trên lưng ngọn đồi Phú Ninh, lưng dựa vào núi, mặt hướng ra lòng hồ nước xanh.

37 ngôi mộ mới (trong đó có 3 mộ đôi) an tọa trên lưng đồi, nơi mà trước đây ba mươi mấy năm, những người nằm dưới mộ kia, những người được mệnh danh là 'những con hổ rừng già'. Họ nằm im nghe tiếng gió núi và lời thầm thì của đại ngàn sau cơn bình biến cháy đỏ trời quê hương, sau những tử sinh của kiếp người bất hạnh sinh nhầm thời và ngã xuống trong uất hận và cô đơn.

Vẫn còn nhiều đồng đội của họ nằm sót lại đâu đó gần chùa, trên những nương khoai mì vắng lạnh...

Về báo mộng

Và, sau lần di dời ấy, nhiều Phật Tử trong nhóm bốc mộ nằm mơ thấy những người lính trở về. Câu đầu tiên họ nói là lời cảm ơn gửi đến những ân nhân đã đưa họ đến nơi khô ráo, yên tĩnh và thơ mộng.

Sau đó, nhiều lần báo mộng khác, họ cho biết rằng trong số họ, có người thèm ăn ớt xanh với mì quảng, có người thèm khoai lang luộc, có người thèm hút thuốc lá, có người thèm một chai bia, có người nhớ quê mà lâu quá không được về nhà bởi không có tiền mãi lộ... Cũng có người than lạnh quá bởi ngôi mộ mới của họ bị trống chân... Vậy là các Phật Tử lại họp nhau, mua những thức quà mà họ đã báo mộng rằng họ đang cần, mang lên khu mộ mới để cúng kính, dâng tặng.

Ngạc nhiên nhất là người Phật Tử nằm mộng thấy người lính chỉ ngôi mộ của mình nằm ngoài bìa khuôn viên nghĩa trang mới bị lạnh chân. Khi anh đến cúng thì phát hiện ngôi mộ đó bị lở đất do mưa núi. Anh đắp đất lại thì tối đó về nằm mộng thấy người lính ấy về cảm ơn và hứa sẽ tặng một món quà...

Những hài cốt còn nằm lẫn khuất đâu đó trong vùng, chưa được di dời lên khu nghĩa trang vẫn là nỗi canh cánh trong lòng những Phật Tử Dương Lâm.

Qui tập lần 2, những báo mộng mới...

Đầu năm 2011, Đại Đức Thích Pháp Tánh về nhậm trụ trì chùa Dương Lâm. Việc đầu tiên của thầy làm là kêu gọi các Phật Tử cùng thầy góp công sức, tiền của để tiếp tục di dời, cải táng cho những hài cốt còn sót lại trong khuôn viên chùa.

Lời kêu gọi của vị sư trẻ tuổi đã nhanh chóng được hưởng ứng, đợt qui tập mộ lần 2 được thực hiện sau đó không lâu.

Nhưng, điều làm cho vị sư trẻ cùng những Phật Tử buồn nhất lại là những hài cốt đã bị lưu lạc trong lòng đất. Nếu như những ngôi mộ đôi, những hố chôn đôi vẫn còn nguyên vẹn (bởi lúc chôn được phân công theo từng đội hoặc cá nhân, chính vì vậy mà có hố chôn cả mấy chục chiến sĩ, có hố chỉ chôn một hoặc hai người) nhưng

những hó cá nhân và tập thể, khi đào lên thì hồi ôi, không còn đầy đủ hoặc không còn gì cả!

Thầy Pháp Tánh tâm sự: “Có lẽ do trải qua một giai đoạn nghèo đói chung của cả nước, người dân có lúc thi nhau đi rà phế liệu, họ đào lên và lấy nhiều thứ, trong đó có những thứ quý giá vô cùng nhưng lại được bán với giá rẻ mạt, mua chưa được một ổ bánh mì, đó là tấm thẻ bài. Tính ra, hơn một trăm tấm thẻ bài mất đi, chưa tới một trăm ổ bánh mì theo thời giá hiện tại nhưng cái mất mát lại là danh tánh của người chết vĩnh viễn không còn...!”

Cũng chính vì có những ngôi mộ đôi, khi đào lên, không còn thẻ bài, chỉ còn sắc phục và dây thắt lưng (ra gió chừng 5 phút là tan rã, không còn gì nữa), mà phần đầu và phần mình lại nằm chéo nhau, rất khó để phân biệt mình của ai, đầu của ai nên các Phật tử không dám tách thành hai mộ mà vẫn giữ nguyên mộ đôi khi về nơi qui tập mới.

Lại có cả chuyện nhiều hó chôn đơn lẻ, khi đào lên chỉ thấy bộ xương thân hình nhưng không tìm thấy đầu, mọi người lo lắng và hoài nghi... Quán tạm trong nhà linh ở chùa để đào tiếp thì tới đó, người lính về báo mộng, chỉ vị trí đầu mình nằm cách nơi gần hó chôn chừng vài mét. Sáng mai, ra đào, đúng y như giấc mộng. Cuộc cầu siêu và những giấc mộng lành...

Sau cuộc qui tập lần 2, nổi canh cánh vẫn còn đó, chỉ có 27 hài cốt được tìm thấy, như vậy có nghĩa là còn nhiều người vẫn nằm lạnh trong vườn chùa.

Nhưng dấu sao cũng ít nhiều an lòng người sống và ám lòng người khuất phần nào. Những giấc mộng vẫn còn quanh quẩn trong nội dung đói, lạnh, thèm ăn, nhớ quê, nhớ người thân, bơ vơ lạc lõng...

Thầy Pháp Tánh họp các Phật Tử một lần nữa, bàn kế hoạch tổ chức Trai Đàn Chẩn Tế - Cầu siêu bạt độ cho những vong linh chiến sĩ trận vong.

Ngày 27, 28, 29 tháng 7 Âm Lịch 2011 (26, 27, 28 tháng 8 năm 2011), một đại lễ Trai Đàn Chẩn Tế - Cầu Siêu Bạt Độ cho tất cả được tổ chức trong khuôn viên chùa Dương Lâm.

Hiện nay, khu mộ mới đã hoàn thành, tọa lạc trên một sườn đồi thoải thoải bên hồ chứa nước của đập thủy điện Phú Ninh, cách xa chùa Dương Lâm khoảng 5 km. Đường như từ đó đến nay, thỉnh thoảng, những giấc mộng của các Phật tử Dương Lâm được thấy vui hơn, các vị chiến sĩ báo mộng xin thuốc lá để hút chứ không còn lạnh và cô đơn như trước đây.

Thay cho lời kết của bài viết này, xin trích lời một Phật Tử: “Tôi là người nằm mộng thấy họ về nhiều nhất. Bây giờ họ vui vẻ hơn nhiều. Nhưng có một điều, dường như nỗi nhớ nhà, nhớ người thân vẫn là nỗi thao thức lớn nhất của các linh hồn cô đơn. Đã mấy mươi năm họ chưa được gặp lại người thân! Phần lớn họ nói giọng miền Nam, và họ rất muốn về quê!”

*Vẫn còn nhiều bộ hài cốt nằm trong khuôn viên chùa Dương Lâm chưa được di dời.
Qua thời gian, xé dịch địa tầng, đào sắt và mưa lũ, rất có thể, sự nguyên vẹn là hy
hữu.*